

Napi

La plumilla

El largo camino de la amnistía

ANTONI COLL I GILABERT
 @Collgilabert

Desde las elecciones del 23 de julio han pasado casi cuatro meses para elaborar una Ley de Amnistía, pero pasarán al menos otros cuatro para que tenga efectos.

Carlota Guindal detalla la carrera de obstáculos. Comenzará con el debate en el Congreso; seguirá con el del Senado, que la retrasará un par de meses, hasta regresar al Congreso y votar de nuevo, y entonces la publicará el BOE. Mientras tanto cabe que el Supremo plantee su constitucionalidad ante el TC, y algún tribunal puede presentar una cuestión prejudicial ante el Tribunal de Justicia de la UE, que ya ha pedido explicaciones. Finalmente será un juez quién determine si los favorecidos están dentro del Proceso que cubre la amnistía.

Se augura un largo camino con posibles sobresaltos.

La mirada des de Colluspina

Un miler de joves objectors de consciència, ja septuagenaris, van obrir camí per a la supressió de la mili el 2001. Una exposició a la presó Model mostra fins al 16 de desembre la seva peregrinació per les presons militars

PER TATE CABRÉ
 tate@tatecabre.com

LA JOVENTUT PERDUDA A LES PRESONS DEL FRANQUISME

Periodista

Doctora en Periodisme i Ciències de Comunicació i diplomada en Traducció i Interpretació, Tate Cabré ha treballat en premsa i televisió. És Guia Oficial de Turisme de Catalunya.

«L'objecció de consciència, iniciada heroicament pels testimonis de Jehovà des de finals dels anys 50, va ser un delictes castigat amb la presó fins al 1984, quan es va legalitzar i es va establir la prestació social substitutòria». Qui ho diu és l'historiador Albert Balcells, catedràtic d'Història Contemporània de la UAB. I dos exemples vius en són el Jordi Barros i el Josep Torrent, testimonis de Jehovà des dels 21 anys.

Des de Reus, ens han explicat com van aguantar estoicament, per les seves conviccions religioses pacifistes, el viacrucis d'anar encadenant consells de guerra i condemnes... un darrere l'altre... a presons de tot l'estat... amb els presos comuns...

«A la Model convivies amb el submon, jo vivia amb un atracador i un assassí d'arma blanca, patíem molt, no baixàvem mai a les dutxes per evitar problemes, però alguns presos ens respectaven pels nostres actes de bondat, a mi em deien 'el punto y a parte', els fèiem classes, els escrivíem les cartes, a un li vaig regalar una camisa i com m'ho va agrair!», comenta el Josep Torrent, 73 anys, que va entrar a la

Jordi Barros al penal d'Al-Aaiun, al Sàhara. FOTO: ARXIU JORDI BARROS

mili el gener del 1975, als 25 anys, perquè «demanava pròrrogues per estudiar filologia hispànica». I afegeix: «Llavors el franquisme ja estava molt debilitat i van acabar amb allò tan injust de les condemnes en cadena i van establir la condemna única. Em van condemnar a sis anys i vaig estar a cinc presons a Figueres, Barcelona, València i Cadis. Però quan van fer rei el Joan Carles I, va decretar una Amnistia General i vaig sortir el setembre del 1976. Vaig tenir molta sort, vaig fer menys de dos anys de presó, però en sortir era un ciutadà de segona».

No va tenir tanta sort el següent entrevistat. El Jordi Bar-

ros, 79 anys, viu a Reus, però és de Barcelona i ha viscut a Mallorca i Andorra. Va encadenar consells de guerra i condemnes... «vivies com en una cadena perpètua -recorda- a Sant Climent, Figueres, Lleida, Barcelona, Sòria, Cadis, les Canàries, el Sàhara...».

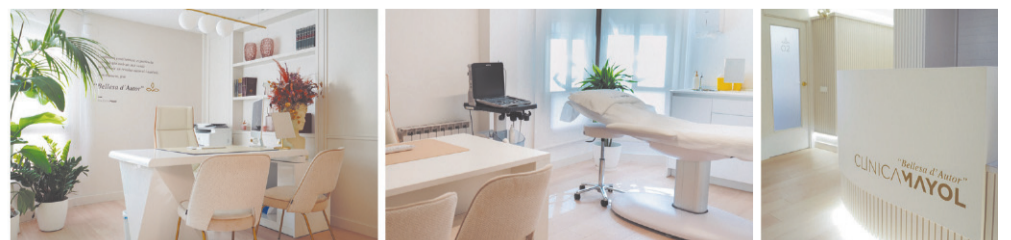
El seu pacifisme era considerat desobediència i reincidència, i va passar 8 anys en 12 presons! Entremig va viure la peripècia vital més pel·liculera perquè va protagonitzar el primer casament civil de la història de La Model: «Era molt estrany, jo estava a un costat dels barrots, i la novia, el jutge i els testimonis, que eren els funcionaris més dolents de tots, a l'altre costat». El Jordi havia tingut un incident amb el director i aquest es va venjar amb la humiliació de fer-lo casar entre reixes. Els seus valors ètics eren més resistents que els barrots que l'empresonaven i mai va llençar la tovallola.

El Jordi Barros i el Josep Torrent parlen de la seva epopeia de manera humil, sense cap èpica, però com va dir el sociòleg Joan Estruch sobre el sacrifici heroic i desinteressat d'aquests primers objectors religiosos, amb relació a la posterior supressió del servei militar: «la societat espanyola els ho deurà sempre als testimonis de Jehovà».

DESCOBREIX LA NOVA CLÍNICA DE MEDICINA ESTÈTICA A TARRAGONA

Més de 600 m² dedicats a la teva Salut, Bellesa i Benestar.

13187